

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/75/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6917209358
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6917209358.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu H. H., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. H. XXX/XX, XXX XX A., právne zastúpeného JUDr. Erika GOLSKÁ advokátska kancelária s.r.o., so sídlom T.G.Masaryka 7, 984 01 Lučenec, IČO: 52 849 261, proti žalovanému H.. S. H., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom X. 2585/1, XXX XX N. Y., právne zastúpenému JUDr. Ivetou Bračokovou, advokátkou, so sídlom Martina Rázusa 29, 984 01 Lučenec, o zaplatenie 3.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 16C/25/2017-158 z 3. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd,“ alebo „súd prvej inštancie,“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 03. 06. 2020 žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou (po pripustení zmeny žaloby uznesením súdu prvej inštancie č. k. 16C/25/2017-49 zo dňa 09. 04. 2018) domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 3.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.000,- Eur odo dňa 04. 06. 2017 do zaplatenia, a to titulom nezaplatenia pôžičky a náhrady trov konania.

Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 16C/25/2017-78 zo dňa 10. 10. 2018 žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 13Co/112/2019-128 zo dňa 30. 10. 2019 rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 16C/25/2017-78 zo dňa 10. 10. 2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V intenciách uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici prvoinštančný súd vykonal na pojednávaní výsluch svedkyne Z.. P. T.. Počas výsluchu svedkyne Z.. P. T. súd prvej inštancie zistil, že žalobca je životným partnerom svedkyne a so žalovaným sa svedkyňa pozná z toho dôvodu, že je bratom žalobcu. Ohľadom prejednávanej veci svedkyňa uviedla, že to už bolo trošku dávnejšie, keď boli so žalobcom v N. Y. v bazáre, kde žalovaný spomínal, že by chcel investovať, kúpiť nejaký pozemok, len mu ešte chýbajú nejaké peniaze na to, pričom spomenul sumu 12.000,- Eur. Žalobca sa so žalovaným rozprával, že by mu mohol pomôcť, avšak tvrdil, že takou vysokou sumou naraz nedisponuje, že si to musí najskôr zariadiť. Toto celé sa udialo na jar v roku 2015, presne už nevedela uviesť ktorý mesiac to bol. Následne

išla svedkyňa so žalobcom do jeho kancelárie, ku pani P., nakoľko ona zbiera peniaze od nájomcov, keďže žalobca má v prenájme byty, pričom viac ako 3.000,- Eur nebolo, tak ich zobrali a potom išli z X. do N. Y.. Keď prišli do M. Y. žalobca volal žalovanému. Žalovaný bol akurát u zubára. Potom žalobca zavolať žalovanému, že sú už pri zubárovi, žalobca vystúpil z auta, pričom svedkyňa zostala v aute sedieť. Sporové strany sa stretli pri aute, žalobca dal žalovanému peniaze a išli domov. Právny zástupca žalobcu položil svedkyňi otázku, či priamo na vlastné oči videla odovzdanie peňazí medzi sporovými stranami, na ktorú svedkyňa odpovedala, že odovzdanie peňazí videla, nakoľko sedela v aute. Na otázku právneho zástupcu žalobcu ohľadom toho v akej vzdialenosti bola svedkyňa od zmluvných strán, svedkyňa uviedla, že sedela na mieste spolujazdca s tým, že to mohlo byť približne na vzdialenosť cca. 2-3 metre odhadom. Ohľadom toho odkiaľ mala svedkyňa vedomosť o tom, že to bolo presne 3.000,- Eur, svedkyňa uviedla, že túto sumu jej dal žalobca prepočítať. Svedkyňa na otázku právneho zástupcu žalobcu ohľadom toho, či má vedomosť o tom, či bola táto suma do dnešného dňa žalobcovi vrátená, svedkyňa odpovedala, že podľa nej nebola žalobcovi vrátená. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či bola svedkyňa prítomná pri tom, resp., či bola svedkom udalosti pri ktorej žalobca žiadal žalovaného o vrátenie peňazí, svedkyňa ozrejmila, že bola prítomná pri telefonickom rozhovore medzi sporovými stranami, v rámci ktorého sa sporové strany pohádali, pričom žalovaný nechcel vrátiť peniaze žalobcovi. Toto sa udialo koncom júna 2015. Vedela o tom, keďže žalobca v tom období kupoval hudobný nástroj svojej dcére, ako aj z toho dôvodu, že to bolo obdobie daňových priznaní. Na otázku právneho zástupcu žalobcu ohľadom toho, či sa pri tom telefonáte jednalo o vrátenie sumy 3.000,- Eur svedkyňa odpovedala, že áno. Na poslednú otázku právneho zástupcu žalobcu adresovanú na svedkyňu, či má k žalovanému taký vzťah, že by ho prípadne znevýhodnila svojou výpoveďou, svedkyňa uviedla, že nemá prečo klamať, ona na také správanie neučí ani svoje deti. Počas výsluchu svedkyne položila právna zástupkyňa žalovaného svedkyňi otázku, či na žalovaného niekedy podala trestné oznámenie, na ktorú svedkyňa odpovedala, že áno. Na ďalšiu otázku právnej zástupkyne žalovaného, či má svedkyňa vedomosť o tom, akým spôsobom sa skončilo toto trestné oznámenie, svedkyňa uviedla, že nemá presnú vedomosť o tom ako sa toto trestné oznámenie skončilo, prípadne vybavilo. Ohľadom toho, či pani R. dala finančné prostriedky svedkyňi alebo žalobcovi, svedkyňa ozrejmila, že finančné prostriedky dala pani R. žalobcovi. Tieto finančné prostriedky potom žalobca dal jej, aby ich prepočítala. Vo vzťahu k otázke právnej zástupkyne žalovaného, či tieto finančné prostriedky prepočítala svedkyňa dvakrát, keďže vo svojej výpovedi uviedla, že ich prepočítala v aute pred ich odovzdaním, svedkyňa počas svojho výsluchu uviedla, že ich prepočítala iba raz, a to v aute pred ich odovzdaním. Svedkyňa na otázku právnej zástupkyne žalovaného, či vie uviesť v akej menovitej hodnote boli finančné prostriedky, ktoré mali byť žalovanému odovzdané opísala, že tam určite boli 100,- aj 50,- Eurovky, konkrétne to nevedela uviesť. Bez vyzvania, v priebehu výpovede svedkyňa skonštatovala, že trestné oznámenie na žalovaného podala z dôvodu, že žalovaný všade iba klame, ju rodičia neučili byť klamárom. Na otázku právnej zástupkyne žalovaného, či boli finančné prostriedky odovzdané žalovanému v obálke, či ich žalovaný prepočítaval svedkyňa odpovedala, že videla ako tieto finančné prostriedky žalovaný zobral a dal si ich do vrečka, už ich ďalej neprepočítaval. Právna zástupkyňa žalobcu požiela svedkyňi i otázku, či má vedomosť o tom, kedy mal žalovaný vrátiť žalobcovi peniaze, na základe ktorej svedkyňa uviedla, že túto vedomosť nemá.

Na ozrejmienie skutkového stavu boli svedkyňi zo strany sudkyne položené doplňujúce otázky. Na otázku sudkyne, kedy konkrétne počas dňa malo dôjsť k odovzdaniu pôžičky, svedkyňa ozrejmila, že sa tak udialo, keď prišla z práce, okolo jednej - druhej, presne si to už nepamätala kedy sa so žalobcom pohli z A. a potom išli priamo do N. Y. za žalovaným. Na ďalšiu otázku sudkyne, aby svedkyňa konkrétne opísala proces odovzdania peňazí zo strany žalobcu žalovanému, svedkyňa uviedla, že sa to udialo takým spôsobom, že pri odovzdaní sedela v aute, pričom sporové strany sa stretli blízko auta, videla ako žalobca odovzdáva žalovanému peniaze. Ďalej nesledovala, čo sa potom dialo, t.j., či následne žalovaný išiel do auta alebo sa vrátil k lekárovi. Vo vzťahu k tomu, aby svedkyňa bližšie súdu ozrejmila skutočnosť ohľadom sumy 3.000,- Eur, ktorú mal prevziať žalobca od pani D. pred tým než išli za žalovaným, svedkyňa opísala, že išla so žalobcom spoločne autom do jeho kancelárie, pričom žalobca vystúpil z auta a išiel sám do kancelárie. Dal jej prepočítať sumu 3.000,- Eur s tým, že od pani R. vyšiel žalobca so sumou 3.000,- Eur. Nevedela presne uviesť či tú sumu celú dostal od pani R., prípadne niečo z tej sumy mal k dispozícii už aj u seba. Ohľadom toho, či žalobca zobral sumu určenú na požičanie prípadne z domu, svedkyňa uviedla, že o tejto skutočnosti nevie. Prišla z práce a žalobca jej povedal, že idú za žalovaným, aby mu odovzdal pôžičku. Na otázku sudkyne, či je svedkyňa zrejme na aký účel bola určená pôžička, svedkyňa odpovedala, že má vedomosť o tom, že pôžička bola určená na kúpu pozemku pri Tesco. Vo vzťahu k tomu, aké sú vzájomné vzťahy medzi svedkyňou a žalovaným svedkyňa uviedla, že po telefonáte, ktorý spomínala vo svojej výpovedi, kde sa pohádali obaja bratia medzi sebou, so

žalovaným vôbec nekomunikuje. K ďalším incidentom v trestnoprávnej, prípadne inej rovine medzi ňou a žalovaným už nedošlo. Záverom svojej svedeckej výpovede svedkyňa poukázala na to, že na milión percent nikdy neklamala. Nemá žiaden dôvod, aby v danej veci klamala.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 657, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

Z ustanovenia § 657 OZ vyplýva, že pre uzavretie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto môže byť uzavretá i ústne, alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu tejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky. Z vykonaného dokazovania musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, kontraktom, k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

V prejednávanej veci bolo preto pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke nevyhnuté zistiť, či došlo k jej poskytnutiu - odovzdaniu peňazí. Žalobca tvrdil, že žalovanému poskytol niekedy na jar v roku 2015 sumu 3.000,- Eur, a to na kúpu nehnuteľnosti - pozemku pri Tesco v N. Y. s tým, že k vráteniu tejto sumy malo dôjsť v priebehu cca 1 roka. Uvedené skutočnosti mali byť potvrdené výsluchom svedkyne Z. P. T., ktorej výsluch žalobca navrhol, pričom súd prvej inštancie tento dôkaz vykonal a posúdil vierohodnosť, pravdivosť a presvedčivosť tejto svedeckej výpovede zo všetkých hľadísk, a to aj z hľadiska vzťahu svedka k samotnému žalovanému.

Súd prvej inštancie počas výsluchu uvedenej svedkyne nadobudol pocit, že výpoveď svedkyne nebola presvedčivá. Po viacerých otázkach, ktoré mali slúžiť na objasnenie sledu udalostí, ktoré mali predchádzať odovzdaniu peňazí žalobcom žalovanému sa súdu javila výpoveď svedkyne ako váhavá, miestami neistá, čiastočne svedkyňa svoju výpoveď v časti týkajúcej sa prevzatia požičanej sumy a jej výšky od G. R. menila. O tejto skutočnosti svedčili aj neverbálne prejavy svedkyne, ktorá počas svojho výsluchu často nadväzovala očný kontakt so žalobcom. Pozornosti súdu prvej inštancie neušiel ani značne negatívny postoj svedkyne k osobe žalovaného. Rovnako súdu prvej inštancie nie je zrejmé ani to, prečo žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 05. 04. 2018 (na č. I. 42) tvrdil, že žalobcovi požičanú sumu vo výške 3.000,- Eur mal k dispozícii doma v hotovosti, odkiaľ ju vzal a spolu so svedkyňou Y. T. potom išli do N. Y. za žalovaným, avšak tieto tvrdenia žalobcu boli v značnom rozpore s tým, čo uvádzala vyššie uvedená svedkyňa počas svojej výpovede.

Súd prvej inštancie uviedol, že dôkaznými prostriedkami sú všetky prostriedky, ktorým možno v civilnom sporovom konaní zistiť skutkový stav veci. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 187 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) príkladmo vypočítava jednotlivé dôkazné prostriedky. Medzi dôkazné prostriedky zahrňuje výsluch strany sporu, svedkov, znalecký posudok, obhliadku, listinné dôkazy a odborné vyjadrenia. Civilný sporový v poriadok v ustanoveniach § 132 ods. 1 a § 167 ods. 2, 3 a 4 upravuje zákonnú povinnosť strán sporu označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, a preto iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov spočíva výlučne na stranách sporu. Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich skutkových tvrdení, v končenom dôsledku bude musieť znášať negatívne dôsledky v podobe takého rozhodnutia, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu na základe vykonaných dôkazov. Taktiež rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany súdu vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení tejto strany. Dôkazné bremeno je zákonnou procesnou zodpovednosťou strany za výsledok konania. Základným predpokladom dôkaznej povinnosti je teda skutkové tvrdenie skutočností stranou sporu, pričom medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je vzájomná väzba. Ak teda strana sporu si nesplní svoju povinnosť tvrdenia, tak potom spravidla nemôže splniť ani svoju dôkaznú povinnosť.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie nemal za preukázané, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 OZ ústnou formou.

Podľa názoru súdu prvej inštancie v posudzovanej veci žalobca v žalobe, ako aj v jeho nasledujúcich vyjadreniach, výpovediach opísal skutkový dej, ktorý nebol plne súdržný, podporený svedeckou výpoveďou Z. P. T.. Súd prvej inštancie zo strany žalobcu okrem dôkazu výsluchom svedkyne Z. P. T. nemal v priebehu celého súdneho sporu predložený žiadny iný dôkaz, na podklade ktorého by boli osvedčené skutočnosti ním tvrdené. Podľa názoru súdu prvej inštancie, vychádzajúc z výpovede Z. P. T. za situácie, kedy žalobca na pôžičku určené finančné prostriedky vybral z finančných

prostriedkov, ktoré súviseli s jeho podnikateľskými aktivitami, za účelom odvrátenia prípadnej dôkaznej nedostatočnosti mohol súdu prvej inštancie predložiť dokumenty zo svojho účtovníctva deklarujúce výber týchto finančných prostriedkov. Taktiež súd prvej inštancie nemal preukázané ani žalobcom tvrdené skutočnosti ohľadom kúpy pozemku pri Tesco v N. Sobote zo strany žalovaného (fyzickej osoby), na účel ktorých mala pôžička slúžiť a taktiež nemal preukázaný žiadny iný právny titul, na podklade ktorého by žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi ním uplatnenú pohľadávku.

Y. prvej inštancie mal za to, že žalobca v danom súdnom spore neunesol dôkazné bremeno. Preto súd prvej inštancie po náležitom vyhodnotení vykonaných dôkazov posúdil ich vierohodnosť a relevantnosť a dospel k záveru, že žalobcom podaná žaloba je nedôvodná a v toho dôsledku ju zamietol.

Súd prvej inštancie dodal, že v priebehu konania nemohla uniknúť jeho pozornosti skutočnosť, že vzťahy sporových strán (bratov) sú v značnej miere naštrbené, pričom najmä žalobca aj v priebehu pojednávania dňa 03. 06. 2020 verbálne atakoval žalovaného, v čoho dôsledku bol zo strany súdu prvej inštancie viackrát v priebehu pojednávania napomenutý.

Čo sa týka opätovného návrhu žalobcu na vykonanie dôkazu svedeckou výpoveďou K. R., prvoinštančný súd uviedol, že bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, pričom doplnil dokazovanie iba výsluchom žalobcom navrhovanej svedkyne Z.. T. s tým, že dôvod nevykonanie dôkazu výsluchom G. R. bol obsiahnutý už v rozhodnutí Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 16C/25/2017-78 zo dňa 10. 10. 2018, ako aj v uznesení odvolacieho súdu č. k. 13Co/112/2019-128 zo dňa 30. 10. 2019.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní mal žalovaný plný úspech, keďže žalobcom podaná žaloba bola zamietnutá, a preto mu súd prvej inštancie vo výroku priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobca podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal mu voči žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

Uviedol, že žalobou sa domáhal zaplata 3.000,- Eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o pôžičke, ktorú uzatvoril so žalovaným uzatvoril v ústnej forme na jar roku 2015. Pri právnom úkone uzatvorenia zmluvy o pôžičke a reálneho odovzdania a prevzatia sumy 3.000,- Eur bola prítomná Z.. P. T., ktorá bola vypočítaná v procesnom postavení svedka na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 03. 06. 2020 a uviedla okrem iného nasledovné tvrdenia cit.: „... tam sa obaja stretli pri aute, dal mu peniaze a išli sme domov...“, „... áno, videla som odovzdanie peňazí, nakoľko som sedela v aute ...“, „... sedela som na mieste spolujazdca s tým, že to mohlo byť približne vo vzdialenosti cca 2 - 3 metre odhadom...“, „... sumu 3.000,00 € mi dal žalobca pred odovzdaním žalovanému prepočítať...“, „... bola som prítomná pri telefonickom rozhovore medzi sporovými stranami, v rámci ktorého sa pohádali s tým, že žalovaný nechcel vrátiť peniaze žalobcovi...“, „... nemám prečo klamať, ja takému správaniu neučím ani svoje deti ...“

Podľa jeho názoru zo svedeckej výpovede P. P. T. jednoznačne a nesporne preukazuje dôvodnosť podanej žaloby o zaplata sumy 3.000,- Eur s príslušenstvom právnym titulom zmluvy o pôžičke. Napriek uvedenému jasnému dôkazu súd prvej inštancie svedeckú výpoveď svedkyne vyhodnotil značne subjektívne, keď v odôvodnení rozsudku konštatoval, že nadobudol pocit, že výpoveď svedkyne nebola presvedčivá.

Mal za to, že súdne rozhodnutie nemôže byť založené na individuálnych pocitoch toho - ktorého sudcu, ale musí vychádzať z jednoznačných, preukázaných a nesporných dôkazov, akým výsluch svedkyne Z.. P. T. pred súdom prvej inštancie určite bol.

V rozsudku je nepravdivé konštatovanie, že svedkyňa svoju výpoveď v časti týkajúcej sa prevzatia požičanej sumy a jej výšky menila.

Výpoveď svedkyne bola presvedčivá, hodnoverná, neváhavá a v konečnom dôsledku aj pravdivá.

Poukázal na to, že skutkové okolnosti o uskutočnení právneho úkonu zmluvy o pôžičke, neboli zo strany žalovaného hodnoverným dôkazným prostriedkom nikdy rozporované. V priebehu prvoinštančného konania bol vykonaný jediný dôkaz v podobe výsluchu svedkyne T. svedčiaci v prospech neho. Zo strany žalovaného neboli produkované žiadne prostriedky procesnej obrany, no napriek tomu prvoinštančný súd považoval zmluvu o pôžičke za nepreukázanú a jeho žalobu zamietol.

Nemožno sa ubrániť dojmu zvýhodňovania strany žalovaného nielen v priebehu prvoinštančného konania, ale aj v samotnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd prvej inštancie poukázal

na to, že za účelom odvrátenia prípadnej dôkaznej nedostatočnosti mohol on súdu prvej inštancie predložiť dokumenty zo svojho účtovníctva deklarujúce výber týchto finančných prostriedkov. Uviedol, že mu nie je známy ani jeden judikát, v ktorom by pre platnosť zmluvy o pôžičke bolo potrebné preukázanie pôvodu finančných prostriedkov, a to zvlášť v prípade, keď sa jedná o relatívne nízku sumu pôžičky, ako to bolo aj v konkrétnom prípade.

Na pojednávaní dňa 10. 10. 2018 bol súdu prvej inštancie predložený listinný dôkaz v podobe prehľadu nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu, ktorý v roku 2018 vlastnil viac ako 100 bytových nehnuteľností, pričom v súčasnosti je daný počet ešte vyšší. Je nepochybné, že preukázanie vlastníckeho práva k takému veľkému počtu bytov je nesporne dôkazom jeho dostatočnej solventnosti na poskytnutie pôžičky v sume 3.000,- Eur žalovanému.

Podľa jeho názoru zvyhodňovanie žalovaného súdom prvej inštancie možno vidieť aj v tom, že v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že nemal za preukázané ani ním tvrdené skutočnosti ohľadom kúpy pozemku pri Tesco v N. Y., na ktorý účel žalovaný požičané finančné prostriedky použil. Súd prvej inštancie teda zámerne nebral do úvahy listinný dôkaz v podobe výpisu z LV č. XXXX pre k.ú. N. Y., ktorý bol predložený na pojednávaní dňa 10. 10. 2018 a z ktorého vyplýva, že obchodná spoločnosť žalovaného - VICTORAUTO spol. s r.o. kúpnu zmluvou dňa 03. 06. 2015 nadobudla do výlučného vlastníctva v podiele 1/1 - ina nehnuteľnosti - pozemky parcely registra "C" evidované na katastrálnej mape ako parc. č. XXXX/XX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 549 m² a parc. č. XXXX/XXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 381 m², ktoré pozemky sa nachádzajú v blízkosti hypermarketu Tesco v N. Y.. Poskytnutie pôžičky z jeho strany v prospech žalovaného je teda v priamej časovej súvislosti s nákupom daných pozemkov.

To, že obchodná spoločnosť VICTORAUTO spol. s r.o. patrí žalovanému, je taktiež nespornou skutočnosťou a je súdu všeobecne známa z verejne prístupných zoznamov obchodného registra.

Za zvyhodňovanie žalovaného prvoinštančným súdom možno považovať aj konštatovanie súdu prvej inštancie, že on v priebehu pojednávania mal verbálne atakovať žalovaného. Pokiaľ by súd prvej inštancie bol aj pri posúdení tejto skutočnosti objektívny, bol by rovnako konštatoval, že žalovaný opakovane verbálne atakoval žalobcu, čoho dôkazom je zvukový záznam z pojednávania zo dňa 10. 10. 2018.

Zároveň uviedol, že odvolaním napáda aj výrok o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému, ktorý je nedôvodný.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Poukázal na to, že popieral všetky skutočnosti, ktoré žalobca uviedol vo svojej žalobe ako aj v písomných podaniach a na pojednávaniach vo veci samej, ktoré boli nariadené súdom prvej inštancie.

Súd prvej inštancie vychádzal v ďalšom konaní z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13Co/112/2019-128, v ktorom v odseku 17. odôvodnenia bol vyjadrený aj názor odvolacieho súdu, že nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnostiam spoločnosťou VICTORAUTO spol. s r. o. so sídlom Košická cesta, Rimavská Sobota, IČO: 31 646 930, ktorej jediným konateľom je žalovaný, nie je dôkazom o tom, že žalobca poskytol mu pôžičku a v akom rozsahu. Úlohou prvoinštančného súdu bolo v zmysle uznesenia odvolacieho súdu vykonať výsluch žalobcom navrhutej svedkyne Z.. P. T., vyhodnotiť vierohodnosť svedeckej výpovede a v zmysle záverov odvolacieho súdu, náležitým spôsobom sa vysporiadať, či na strane žalovaného vznikla povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3.000,- EUR s príslušenstvom, na základe akého právneho titulu, či sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu a či žalobcovi vznikol nárok na príslušenstvom pohľadávky.

Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán ako i výsluchom svedka Z.. P. T.. Podľa jeho názoru svedecká výpoveď pani Z.. T. sa javí ako nedôveryhodná a miestami zmätočná. Z poskytnutej svedeckej výpovede, nie je možné zhodnotiť, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, nakoľko dôkazná povinnosť pri odovzdaní peňažných prostriedkov titulom zmluvy o pôžičke zaťažuje žalobcu. Samotná svedkyňa rôzne vypovedala o skutočnostiach, ako žalovaný zobral peniaze od p. R., či z pokladne firmy, či jej vlastné, či vo výške 3.000,- Eur alebo mal nejaké peniaze v určitej hodnote on u seba. Žalovaný (majúc na mysli žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) nepreukázal pôvod peňazí, ktoré mal poskytnúť ako pôžičku, výberom z pokladne alebo iného zdroja.

Ďalej výpoveď svedkyne sa rozchádza i s vyjadrením samotného žalobcu a napokon svedkyňa menila svoju výpoveď vo viacerých skutočnostiach. Pokiaľ by aj pani svedkyňa bola prítomná pri telefonických rozhovoroch, resp. nejakom konkrétnom telefonickom rozhovore, žalobca ani svedkyňa nepreukázali hodnoverným spôsobom a dôkazom, čo bolo skutočným obsahom telefonátov.

Žalobca nepreukázal, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke ústnou formou, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a považuje ho za správny a zákonný, ktorý vychádza zo starostlivo a správne zisteného skutkového stavu.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že výpis z LV č. XXXX pre k.ú. N. Y. preukazuje to, že obchodná spoločnosť žalovaného VICTORAUTO spol. s r.o. nehnuteľnosti nachádzajúce sa v blízkosti supermarketu Tesco v N. Y. nadobudla kúpnu zmluvou, ktorej vklad vlastníckeho práva bol Okresným úradom Rimavská Sobota, katastrálnym odborom povolený dňa 03. 06. 2015. Berúc do úvahy 30-dňovú lehotu na vkladové konanie správneho orgánu, kúpna zmluva, ktorou spoločnosť VICTORAUTO spol. s r.o. nehnuteľnosti nadobudla, bola uzatvorená najneskôr 03. 05. 2015, t. j. v jarných mesiacoch roku 2015. Pokiaľ by žalovaný kúpnu cenu nadobudnutých nehnuteľností bol uhradil z iných finančných zdrojov ako z pôžičky od neho, nemal by mať dôvod v rámci súdneho konania klamať ohľadom nadobudnutia nehnuteľností.

Žalovaný vo svojom vyjadrení hodnotí svedeckú výpoveď Z.. P. T., vo vzťahu ku ktorej konštatuje, že ju považuje za nevieryhodnú a miestami zmätočnú. Bližšie však svoje konštatovanie nešpecifikuje v čom má spočívať nevierohodnosť a zmätočnosť uvedenej svedeckej výpovede.

Poukázal na ustanovenie § 191 CSP, v zmysle ktorého hodnotenie dôkazov prináleží výlučne súdu a nie stranám sporu, tak ako sa túto kompetenciu snaží na seba prevziať samotný žalovaný.

Podľa jeho názoru preukázanie pôvodu finančných prostriedkov poskytnutých ako pôžička žalovanému nemá vplyv na platnosť uzavretej zmluvy o pôžičke medzi ním a žalovaným.

Nie je na mieste poukazovanie žalovaného na skutočnosť, či svedkyňa Z.. P. T. bola prítomná pri telefonických rozhovoroch medzi ním a žalovaným. Podstatnou skutočnosťou, ktorá však nesporne bola svedeckou výpoveďou Z.. P. T. preukázaná je to, že táto bola osobne prítomná pri odovzdaní a prevzatí pôžičky medzi ním a žalovaným, ktorá je predmetom tohto súdneho konania a nepochybne aj uvedená svedecká výpoveď je jedným z dôkazov preukazujúcich dôvodnosť podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené trval na svojom návrhu prezentovanom v podanom odvolaní, t.j. aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal mu voči žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Poukázal na to, že popieral všetky skutočnosti, ktoré žalobca uviedol vo svojej žalobe ako aj v písomných podaniach a na pojednávaniach vo veci samej, ktoré boli nariadené súdom prvej inštancie.

Zotrval na všetkých svojich vyjadreniach vrátane na vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán ako aj výsluchom svedkyne Y. P. T.. Súd prvej inštancie vyhodnotil svedeckú výpoveď ako aj výpovede sporových strán a na základe vykonaného dokazovania vo veci rozhodol. S rozsudkom prvoinštančného súdu sa v celom rozsahu stotožňuje, považuje ho za správny a zákonný, ktorý vychádza zo starostlivo a správne zisteného skutkového stavu.

6. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

9. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

10. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Dokonca možno konštatovať, že neuviedol ani žiadny konkrétny relevantný právny dôvod a ani žiadny konkrétny relevantný skutkový dôvod, spochybňujúci správnosť napadnutého rozhodnutia.

11. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

12. Odvolací súd poukazuje na ust. § 657 OZ podľa ktorého pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

13. V súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany prvoinštančného súdu je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom konaní skúma (okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania), či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie a či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie (kde možno zaradiť i nevykonanie stranou sporu navrhovaného relevantného dôkazu), alebo ak zistí, že prvoinštančným súdom konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevyplýva z prevedených dôkazov) prípadne, ak má za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP)

14. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť.

15. V prípade tohto konania ide o civilné sporové konanie, ktoré (ako na to správne poukázal prvoinštančný súd) je konaním kontradiktórnym, v ktorom strany sporu majú povinnosť poskytnúť svoje skutkové tvrdenia a následne preukázať pravdivosť svojich tvrdení (uniesť tzv. dôkazné bremeno), pričom táto povinnosť primárne zaťažuje stranu žalobcu, ktorý je jednak povinný opísať skutkové okolnosti, na základe ktorých sa svojho práva domáha (t.j. splniť si povinnosť tvrdenia) a zároveň na preukázanie týchto okolností poskytnúť (eventuálne označiť) súdu dôkazy preukazujúce pravdivosť prezentovaných tvrdení.

16. Povinnosť strán tvrdiť potrebné skutočnosti v sporovom konaní sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť uvádzanú stranami. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti však podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti nie je procesne sankcionované, zväčša sa však prejaví v rozhodnutí vo veci, vo forme neúspechu strany v spore. Pri hodnotení dôkazov Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady ich voľného hodnotenia, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov.

Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiaca úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. V priebehu dokazovania súd po vytriedení nepodstatných a nezákonných dôkazov ďalej hodnotí len dôkazy zostávajúce, teda dôkazy dôležité a právne relevantné, ktoré treba posúdiť z hľadiska ich pravdivosti. Posudzovanie pravdivosti konkrétneho dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva, a či získané informácie sú svojim obsahom pravdepodobné alebo nie. Následne súd pristúpi k posudzovaniu jednotlivých dôkazov v ich vzájomných súvislostiach tak, aby informácie vyplývajúce z dôkazov, ktoré považuje za pravdivé, tvorili ucelenú a logicky usporiadanú reťaz.

17. Vzhľadom na právny titul uplatňovaného nároku je pre správne rozhodnutie vo veci potrebné skúmať nie len to, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke (čo v tomto prípade bolo sporné), ale i to, či došlo k reálnemu plneniu z tejto zmluvy, t.j. či žalobca, ako veriteľ reálne (fakticky) odovzdal a žalovaný od neho reálne (fakticky) prevzal sumu 3.000,- Eur, ktorá bola predmetom zmluvy. Len v prípade realizácie tohto primárneho plnenia môže dôjsť k splneniu podmienok na sekundárne plnenie vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke, t.j. na to, aby žalovanému (ako dlžníkovi) vznikla subjektívna povinnosť vrátiť požičanú sumu a žalobcovi subjektívne právo (nárok) na vrátenie požičanej sumy.

18. V tomto prípade žalobca v spore prezentoval len časovo bližšie nešpecifikované tvrdenie, že žalovanému poskytol pôžičku v sume 3.000,- Eur niekedy na jar roku 2015, pričom ani presne neuviedol dátum, kedy došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a za akých zmluvných podmienok mala byť z jeho strany uvedená pôžička žalovanému poskytnutá.

19. Zásadným aspektom v tomto spore je však skutočnosť, že žalovaný tvrdenia žalobcu o poskytnutí uvedenej pôžičky kategoricky odmietol a žalobca svoje tvrdenie o poskytnutí predmetnej pôžičky v spore žiadnym vierohodným a nespochybniteľným spôsobom nepreukázal. V tomto smere odvolací súd poukazuje na odôvodnenie prvoinštančného súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

20. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie pri dôkaze výpoveďou svedkyne Z.. P. T. vyhodnotil vierohodnosť výpovede svedkyne s prihliadnutím na to, aký má svedkyňa vzťah k stranám a k posudzovanej veci, s prihliadnutím na jej rozumovú a duševnú vyspelosť, na okolnosti, ktoré doprevádzali jej vnímanie skutočností, o ktorej vypovedala, vzhľadom na spôsob reprodukcie týchto skutočností a na správanie pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochoť odpovedať na otázky a podobne) a na poznatky získané na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedkyne súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne či sa vzájomne dopĺňajú).

21. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že výpoveď svedkyne nebola presvedčivá. Zo zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 03. 06. 2020 vyplynulo, že po viacerých otázkach, ktoré mali slúžiť na objasnenie sledu udalostí, ktoré mali predchádzať odovzdaniu peňazí žalobcom žalovanému, bola výpoveď svedkyne váhavá, miestami neistá, čiastočne svedkyňa svoju výpoveď v časti týkajúcej sa prevzatia požičanej sumy a jej výšky od G. R. menila. O tejto skutočnosti svedčili aj neverbálne prejavy svedkyne, ktorá počas svojho výsluchu pred zodpovedaním na otázky často nadväzovala očný kontakt so žalobcom, pričom bola zo strany súdu prvej inštancie na neverbálne prejavy upozornená. Svedecká výpoveď Z.. P. T., životnej partnerky žalobcu, ku ktorému má vytvorený blízky, pozitívny vzťah, bola spochybnená nielen negatívnym až averzným postojom svedkyne k osobe žalovaného (viď zvukový záznam z pojednávania), avšak aj tvrdeniami samotného žalobcu vo vyjadrení zo dňa 05. 04. 2018 (č. I. 42 súdneho spisu). Vzhľadom na uvedené možno ustáliť, že sa jedná o nevierohodnosť výpovede svedkyne.

22. Odvolací súd dodáva, že svedecká výpoveď R. P. T. (s vyhodnotením ktorej sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia náležite vysporiadal), nie je z hľadiska preukázania existencie platnej zmluvy o pôžičke spôsobilá zmeniť súdom prvej inštancie zistený a konštatovaný skutkový stav.

23. Preukázanie skutočností, t.j. že finančnú sumu 3.000,- Eur mal žalovaný k dispozícii, bola kardinálnou skutočnosťou pre posúdenie uzatvorenia zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným, keďže žalovaný poukázal na to, že žalobca mal dlhy a nemal finančné prostriedky k dispozícii. Tieto tvrdenia

žalovaného žalobca nevyvrátil žiadnymi dôkaznými prostriedkami (napr. výpisom z účtu, resp. z účtovných kníh), pričom vlastnícke právo žalobcu k viacerým bytom ešte nepreukazuje, že disponoval finančnou hotovosťou vo výške 3.000,- Eur.

24. K ďalším odvolacím argumentom žalobcu odvolací súd opakovane uvádza (viď uznesenie odvolacieho súdu č.k. 13Co/112/2019-128 zo dňa 30. 10. 2019), že nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnostiam spoločnosťou VICTORAUTO spol. s r.o. so sídlom Košická cesta, Rimavská Sobota, IČO: 31 646 930, ktorej jediným konateľom je žalovaný, nie je dôkazom o tom, že žalobca poskytol žalovanému pôžičku a v akom rozsahu.

25. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd poukazuje na to, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej - ktorej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

26. V posudzovanej veci, teda od žalovaného nebolo možné žiadať, aby preukázal, že neprevzal od žalobcu sumu 3.000,- Eur, naopak na strane žalobcu bolo preukázať, že uzatvoril so žalovaným zmluvu o pôžičke, že zmluva o pôžičke mala všetky zákonné atribúty, že žalobca mal v dispozícii sumu 3.000,- Eur a žalovaný prevzal od neho sumu 3.000,- Eur.

27. Možno teda jednoznačne konštatovať, že v tomto spore žalobca neunesol dôkazné bremeno, čo nevyhnutne viedlo k tomu, že prvoinštančný súd nemal inú možnosť, ako jeho žalobu zamietnuť.

28. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil vrátane výroku o trovách konania (druhý výrok), pretože súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

29. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v tomto odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, preto mu vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100%.

30. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.